

UDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af kursgevinstloven

(Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter)

§ 1

I kursgevinstloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1176 af 19. september 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 33, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »(lagerprincippet)«: », jf. dog § 33 A«.

2. Efter § 33 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 33 A. Gevinst og tab på længerevarende prissikringskontrakter og valutakontrakter indgået i forbindelse hermed medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det år, hvor gevinsten eller tabet realiseres (realisationsprincippet).

Stk. 2. Ved en længerevarende prissikringskontrakt forstås en kontrakt, der er indgået med henblik på at prissikre fysiske leverancer af varer i en periode på mindst 3 år, og de betalinger, der kan opgøres efter kontrakten, afregnes løbende over den periode, hvor varerne leveres eller forventes leveret. Det er en betingelse, at kontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift, og at de prissikrede leverancer ikke overstiger den mængde, som virksomheden forventer at producere eller har forpligtet sig til at aftage. Køb og videresalg af varer anses for anvendelse som led i virksomhedens primære drift, når den skattepligtige eller et hermed koncernforbundet selskab, jf. selskabsskattelovens § 31 C, ejer mindst 25 pct. af producentvirksomheden, og den skattepligtige ved aftale med producentvirksomheden eller en eller flere direkte ejere af producentvirksomheden har forpligtet sig til at aftage varerne med henblik på videresalg.

Stk. 3. Gevinst eller tab på kontrakten opgøres som forskellen mellem anskaffelsessummen og afståelsessummen. Afregninger i kontraktens løbetid anses for en delvis indfrielse af kontrakten, hvor gevinst eller tab opgøres som summen af årets nettobetalinger med fradrag af en forholdsmæssig andel af anskaffelsessummen. Den forholdsmæssige andel af anskaffelsessummen fastsættes på grundlag af forholdet mellem den mængde varer, som årets betalinger vedrører, og den samlede mængde varer, som ved indkomstårets start forventedes dækket af kontrakten i dens løbetid.

UDKAST

Stk. 4. En kontrakt omfattet af stk. 1 indgået mellem en offentlig myndighed og den vindende tilbudsgiver i et offentligt udbud anses for anskaffet til 0 kr., medmindre kontrakten er erhvervet mod et særskilt fastsat vederlag. En eventuel værdi af kontrakten på tidspunktet, hvor der erhverves ret til kontrakten, medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2027.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på kontrakter, der er indgået den 1. januar 2026 eller senere.

Stk. 3. Har den skattepligtige anvendt realisationsprincippet ved opgørelsen af gevinst og tab på en kontrakt indgået før den 1. januar 2026, der er omfattet af kursgevinstlovens § 33 A som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, kan den skattepligtige vælge at anvende loven på kontrakten. Valget efter 1. pkt. er bindende og skal foretages senest første gang, den skattepligtige indleverer oplysningsskema efter lovens ikrafttræden. Har told- og skatteforvaltningen inden lovens ikrafttræden foretaget en ansættelsesændring, hvorefter lagerprincippet skal anvendes ved opgørelsen af gevinst og tab på en kontrakt omfattet af 1. pkt., kan den skattepligtige vælge at anvende loven på kontrakten fra og med indkomstår, der påbegyndes den 1. januar 2026 eller senere. Valget efter 3. pkt. er bindende og skal foretages senest første gang, den skattepligtige indleverer oplysningsskema for et indkomstår omfattet af 3. pkt.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Lovforslaget
2.1.	Gældende ret
2.2.	Skatte- og Vækstministeriets overvejelser
2.3.	Den foreslåede ordning
3.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5.	Administrative konsekvenser for borgerne
6.	Klimamæssige konsekvenser
7.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8.	Forholdet til EU-retten
9.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at undtage visse finansielle kontrakter med lang løbetid fra beskatning efter lagerprincippet, når kontrakterne er indgået med det formål at sikre forudberegnelighed for en virksomheds indtægter eller udgifter ved fysisk levering af varer.

Forslaget følger op på aftale af 18. februar 2026 om Ændring af den skattemæssige behandling af prissikringskontrakter, som er indgået mellem den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne),

Danmarksdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Radikale Venstre og Alternativet. Af aftalen fremgår, at aftalepartierne er enige om at ændre kursgevinstlovens regler om beskatning af finansielle kontrakter, bl.a. med henblik på at fjerne barrierer for den grønne omstilling.

Forslaget gælder kontrakter med en løbetid på 3 år eller mere, idet en anvendelse af lagerprincippet vurderes at kunne være særligt byrdefuld for producenter og aftagere, der har indgået langvarige prissikringskontrakter. Det skyldes, at lagerbeskatning medfører beskatning af de løbende ændringer i kontraktværdien frem for af de realiserede indtægter, hvilket skaber en risiko for, at virksomheder med langvarige prissikringskontrakter udsættes for en u hensigtsmæssig likviditetsbelastning ved store værdiudsving på kontrakterne.

I overensstemmelse med aftalen skal ændringen gælde for kontrakter indgået den 1. januar 2026 eller senere. De foreslåede ændringer vil således bl.a. finde anvendelse på såkaldte CfD-kontrakter indgået som led i de seneste udbud af tre havvindmølleparker, der blev offentliggjort den 20. november 2025. Lovændringen vil også kunne vælges anvendt for prissikringskontrakter indgået før den 1. januar 2026, hvis virksomheden hidtil har anvendt realisationsprincippet, og betingelserne i øvrigt er opfyldt.

2. Lovforslaget

2.1. Gældende ret

Kursgevinstlovens kapitel 6 indeholder regler om beskatning af gevinst og tab på finansielle kontrakter.

Efter kursgevinstlovens § 29, stk. 1, skal gevinst og tab på »terminkontrakter og aftaler om køberetter og salgsretter« medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Efter kursgevinstlovens § 29, stk. 2, omfatter terminkontrakter dog ikke aftaler, hvor afviklingstidspunktet ligger senere end aftaletidspunktet, når afvikling finder sted inden for den afviklingsfrist, der på området anses for at være sædvanlig.

Kursgevinstloven definerer ikke nærmere, hvad der skal forstås ved »terminkontrakter og aftaler om køberetter og salgsretter«. Det fremgår imidlertid af praksis, jf. Den juridiske vejledning, afsnit C.B.1.8.1.1., at en aftale skal anses for omfattet af bestemmelsen, hvis tre betingelser er opfyldt:

- (1) Der er indgået en bindende aftale,
- (2) om en forud fastsat afviklingspris eller afviklingskurs, og

(3) der er en tidsmæssig forskydning mellem aftalens indgåelse og afviklingstidspunktet.

Det bemærkes, at kravet om en forud fastsat afviklingspris eller afviklingskurs ikke betyder, at prisen eller kursen skal være endeligt fastsat på forhånd. Det er derimod tilstrækkeligt, at der på forhånd er fastsat f.eks. en formel eller en beregningsmetode for, hvordan prisen eller kursen skal fastsættes.

Det bindende svar i SKM2025.38.SR omhandler en aftale mellem en virksomhed og en vindmøllepark om levering til en fast pris af al den strøm, som vindmølleparken ville producere i kontraktperioden. I visse perioder ville købervirksomheden ikke selv kunne forbruge al strømmen, der så ville blive afsat på markedet (til den til enhver tid gældende markedspris). Skatterådet fastslog, at aftalen skulle anses for en finansiel kontrakt omfattet af kursgevinstlovens § 29, stk. 1.

Det er uden betydning for, hvorvidt en aftale er omfattet af kursgevinstlovens § 29, hvad der er formålet med den pågældende aftale.

Kursgevinstlovens § 30, stk. 1, opregner en række aftaler, som kursgevinstlovens § 29 om finansielle kontrakter ikke finder anvendelse på, selv om de tre ovennævnte betingelser er opfyldt. Blandt de aftaler, der ikke beskattes som finansielle kontrakter, er »sædvanlige aftaler om levering af varer og andre aktiver samt tjenesteydelser til privat brug eller til brug i modtagerens virksomhed eller som produkt af egen virksomhed, samt valutakontrakter indgået i forbindelse hermed, når kontrakterne ikke er optaget til handel på et reguleret marked«, jf. kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 7.

Som det fremgår af ordlyden af kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 7, finder undtagelsesbestemmelsen kun anvendelse, hvis kontrakten kun kan opfyldes ved (fysisk) levering af de omfattede varer eller tjenesteydelser. I det ovenfor omtalte bindende svar i SKM2025.38.SR fandt Skatterådet, at kontrakten ikke for aftageren af den leverede strøm kunne anses for en sædvanlig aftale om levering af varer »til brug i modtagerens virksomhed«. Skatterådet lagde i den forbindelse vægt på, at der ville være situationer, hvor køberen ikke ville kunne aftage al den producerede strøm til brug i sin virksomhed, og at køberen i disse tilfælde ville modtage betaling for elektricitet solgt på det frie marked. Skatterådet lagde desuden vægt på, at mængden af overskudsstrøm efter det oplyste potentielt kunne komme op på 15 pct. af den samlede produktionsmængde.

UDKAST

De kontrakter, der efter kursgevinstlovens § 30, stk. 1, ikke skal behandles efter § 29, skal behandles efter skattelovgivningens almindelige regler, dvs. typisk statsskattelovens §§ 4 og 6. Beskatningen sker i sådanne tilfælde efter det såkaldte enhedsprincip, hvor betalinger efter kontrakten behandles som en del af købs- eller salgssummen ved købet eller salget af det underliggende aktiv.

Ved opgørelsen af gevinst eller tab på finansielle kontrakter, der behandles efter kursgevinstlovens § 29, anvendes lagerprincippet, jf. kursgevinstlovens § 33, hvorefter gevinst eller tab på kontrakten opgøres som forskellen mellem værdien af kontrakten ved indkomstårets udløb og værdien ved indkomstårets begyndelse. Når kontrakten er anskaffet i indkomståret, opgøres gevinst eller tab som forskellen mellem værdien ved indkomstårets udløb og kontraktens anskaffelsessum.

Er kontrakten realiseret i indkomståret, opgøres gevinst eller tab som forskellen mellem kontraktens afståelsesværdi og kontraktens værdi ved indkomstårets begyndelse. Er kontrakten anskaffet og realiseret i samme indkomstår, opgøres gevinst eller tab som forskellen mellem afståelsesværdien og anskaffelsessummen.

Hvis kontrakten afvikles ved levering, anses det overdragne aktiv (eller passiv) for erhvervet henholdsvis afstået på afviklingsdagen og til markedsværdien på afviklingsdagen. Gevinst og tab på henholdsvis den finansielle kontrakt og de underliggende aktiver opgøres således efter det såkaldte separationsprincip, så gevinst og tab på den finansielle kontrakt opgøres uafhængigt af beskatningen af købs- eller salgssummen for det underliggende aktiv.

Om opgørelsen af gevinst og tab på finansielle kontrakter efter lagerprincippet kan i øvrigt henvises til Den juridiske vejledning, afsnit C.B.1.8.5.

Efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2, kan Skatteforvaltningen i ganske særlige tilfælde tillade, at gevinst og tab på finansielle kontrakter medregnes efter realisationsprincippet, jf. kursgevinstlovens § 25, stk. 1. Ifølge kursgevinstlovens § 25, stk. 1, skal gevinst og tab ved anvendelse af realisationsprincippet medregnes i det indkomstår, hvori gevinsten eller tabet realiseres.

Det er en betingelse for at opnå dispensation efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2, at den pågældende kontrakt indgås som led i virksomhedens primære drift for at sikre leverancer til eller fra virksomheden, og at beskatning efter lagerprincippet vil være til væsentlig økonomisk ulempe for virksomheden.

Der er ikke mulighed for at opnå et bindende svar om dispensation vedrørende påtænkte dispositioner, jf. skatteforvaltningslovens § 21, stk. 3, 2. pkt. Der kan derfor ikke opnås bindende svar om adgangen til at opnå en tilladelse til anvendelse af realisationsprincippet efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2.

2.2. Skatteministeriets overvejelser

Det fremgår af aftale af 18. februar 2026 om Ændring af den skattemæssige behandling af prissikringskontrakter, at forslaget om at ændre kursgevinstlovens regler om beskatning af finansielle kontrakter bl.a. skal fjerne barrierer for den grønne omstilling.

På et elmarked præget af store prisudsving og store anlægsinvesteringer kan fastprisaftaler (»Power Purchase Agreements« - ofte forkortet »PPA'er«) og differencekontrakter (»Contracts for Difference« – ofte forkortet »CfD'er«) anvendes som prissikringsmekanismer med henblik på at skabe sikkerhed for størrelsen af de fremtidige driftsindtægter og/eller driftsudgifter. Anvendelse af denne type kontrakter kan have stor betydning for kontraktparternes investeringsvillighed og kan dermed medvirke til at understøtte udbygningen af grøn energi i Danmark til fordel for et grønnere og mere sikkert Europa.

Efter praksis vil sådanne PPA'er og CfD'er i visse tilfælde skulle anses for finansielle kontrakter, der efter kursgevinstloven som udgangspunkt beskattes efter lagerprincippet.

Ved store udsving i elprisen kan værdien af langvarige prissikringskontrakter ændre sig væsentligt fra indkomstårets begyndelse til indkomstårets udløb. Lagerbeskatning medfører, at denne ændring i kontraktværdien anses for en skattepligtig gevinst eller et fradragsberettiget tab. Selv om en eventuel fremrykning af beskatningen vil blive udlignet over kontraktens løbetid, kan lagerbeskatning af langvarige kontrakter skabe væsentlige likviditetsudfordringer. I yderste konsekvens kan denne usikkerhed bevirke, at virksomheder opgiver at gennemføre langsigtede investeringer.

Også inden for andre sektorer end elsektoren kan hensynet til at opnå sikkerhed for de fremtidige driftsindtægter eller -udgifter begrunde indgåelse af langvarige prissikringskontrakter, f.eks. ved langsigtede investeringer, der indebærer produktion eller forbrug af varer med meget svingende markedspriser.

Muligheden for at opnå tilladelse til anvendelse af realisationsprincippet efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2, vurderes ikke at være tilstrækkelig til at

fjerne den usikkerhed, som risikoen for en fremrykning af beskatningen kan medføre. Det skyldes dels, at praksis for meddelelse af tilladelse til anvendelse af realisationsprincippet er meget restriktiv, dels at der ikke er mulighed for at opnå bindende svar herom.

Finansielle kontrakter beskattes efter lagerprincippet for at imødegå risikoen for, at de benyttes til skatteplanlægning. En sådan risiko vurderes dog ikke at bestå ved langvarige prissikringskontrakter som de nævnte PPA'er og CfD'er, når vedkommende kontraktpart har indgået kontrakten som led i virksomhedens primære drift for at sikre løbende leverancer til eller fra virksomheden.

I overensstemmelse med den politiske aftale af 18. februar 2026 om Ændring af den skattemæssige behandling af prissikringskontrakter bør kursgevinstlovens regler om beskatning af sådanne finansielle kontrakter derfor ændres, så prissikringskontrakter med en varighed på 3 år eller mere, der efter de gældende regler er finansielle kontrakter, beskattes efter realisationsprincippet, så udelukkende de løbende betalinger efter kontrakterne beskattes.

Handel på elmarkederne kræver tilladelse og kan også forudsætte sikkerhedsstillelser og garantier. Derfor er det almindeligt forekommende, at producentselskabet ikke selv afsætter den producerede elektricitet på markedet, idet elektriciteten derimod handles ud i markedet via f.eks. et koncernforbundet handelsselskab, som har de fornødne tilladelser m.v.

Prissikringskontrakter indgået i forbindelse med sådanne handelsselskabers køb og videresalg af varer bør anses for indgået som led i selskabernes primære drift, når handelsselskabet eller et hermed koncernforbundet selskab ejer mindst 25 pct. af producentvirksomheden, og handelsselskabet ved aftale med producentvirksomheden eller en eller flere direkte ejere af producentvirksomheden har forpligtet sig til at aftage varerne med henblik på videresalg.

I overensstemmelse med aftalen bør forslaget gælde for kontrakter indgået den 1. januar 2026 eller senere. De foreslåede ændringer vil således bl.a. skulle finde anvendelse på de såkaldte 2-sidede kapabilitetsbaserede CfD'er indgået som led i de seneste udbud af tre havvindmølleparker, der blev offentliggjort den 20. november 2025.

Lovændringen bør også kunne finde anvendelse for prissikringskontrakter indgået før den 1. januar 2026, hvis virksomheden hidtil har anvendt realisationsprincippet, og betingelserne i øvrigt er opfyldt.

3.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som kursgevinstlovens § 33 A, hvorefter gevinst og tab på længerevarende prissikringskontrakter og valutakontrakter indgået i forbindelse hermed medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det år, hvor gevinsten eller tabet realiseres (realisationsprincippet).

Den foreslåede ordning vil indebære, at visse prissikringskontrakter, der efter gældende regler er omfattet af kursgevinstlovens regler om lagerbeskatning af finansielle kontrakter, vil være undtaget fra beskatning efter lagerprincippet, idet gevinst og tab på kontrakterne i stedet vil skulle opgøres efter realisationsprincippet.

De omfattede kontrakter vil efter forslaget fortsat skulle anses for finansielle kontrakter omfattet af kursgevinstloven, ligesom det efter gældende regler er tilfældet for finansielle kontrakter, når der efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2, er opnået tilladelse til anvendelse af realisationsprincippet.

Forslaget om, at de kontrakter, der omfattes af de foreslåede regler, fortsat skal anses for finansielle kontrakter omfattet af kursgevinstloven, har bl.a. til formål at undgå usikkerhed om beskatningen. Kontrakterne vil således fortsat skulle beskattes særskilt (efter separationsprincippet) efter kursgevinstlovens regler, dvs. uden hensyn til de regler, der gælder for beskatningen af de underliggende aktiver.

Det bemærkes, at den form for prissikringskontrakter, der er omfattet af forslaget, tjener til sikring af driftsindtægter og driftsudgifter. Selv om kontrakterne anses for finansielle kontrakter omfattet af kursgevinstloven, vil gevinst og tab på kontrakterne derfor hverken skulle medregnes ved opgørelsen af nettofinansieringsudgifterne efter renteloftsreglen i selskabsskattelovens § 11 B, jf. § 11 B, stk. 4, nr. 3, 5. pkt., eller de overskydende låneomkostninger efter rentefradragsbegrænsningsreglen (den såkaldte EBITDA-regel) i selskabsskattelovens § 11 C, jf. § 11 C, stk. 3. Gevinst og tab på kontrakterne vil heller ikke skulle medregnes til CFC-indkomsten, jf. selskabsskattelovens § 32, stk. 5, nr. 2, 2. pkt.

Det foreslås desuden, at der ved en længerevarende prissikringskontrakt vil skulle forstås en kontrakt, der er indgået med henblik på at prissikre fysiske leverancer af varer i en periode på mindst 3 år, og de betalinger, der kan opgøres efter kontrakten, afregnes løbende over den periode, hvor varerne leveres eller forventes leveret. Det vil efter forslaget være en betingelse, at kontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige producerer

eller anvender som led i virksomhedens primære drift, og at de prissikrede leverancer ikke overstiger den mængde, som virksomheden forventer at producere eller har forpligtet sig til at aftage.

Den foreslåede ordning indebærer, at det kun vil skulle være langvarige (3 år eller derover) kontrakter (eller kontraktvilkår) om prissikring af fysiske leverancer af varer, der vil være omfattet. Rene spekulationsaftaler, der ikke har sammenhæng med, at den pågældende kontraktpart leverer eller aftager de underliggende varer, omfattes derfor ikke.

Leverancerne, der prissikres, vil efter forslaget skulle vedrøre varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift, dvs. virksomhedens kerneaktiviteter, og de prissikrede leverancer vil ikke kunne overstige den mængde, som virksomheden forventer at producere eller har forpligtet sig til at aftage.

Det skal være formålet med kontrakten at prissikre de fysiske leverancer ved, at der sker en løbende afregning efter prissikringskontrakten hen over den periode på mindst 3 år, hvor de fysiske leverancer foretages eller forventes foretaget. For aftageren vil det desuden være et krav, at virksomheden har forpligtet sig til at aftage varerne. Har en aftager indgået en terminskontrakt, der ikke prissikrer aftalte fysiske leverancer af varer til den pågældende virksomhed, vil den derfor ikke være omfattet af den foreslåede ordning. Det vil gælde uden hensyn til kontraktens længde.

Er der tale om en terminskontrakt, der indgås direkte mellem producenten og aftageren af de fysiske varer, herunder som et kontraktvilkår i en aftale om fysisk levering af varerne, vil det i almindelighed kunne lægges til grund, at formålet er at prissikre de fysiske leverancer, som parterne har indgået aftale om.

De anførte betingelser vil derfor f.eks. være opfyldt, hvor en elproducent indgår en fastprisaftale (en PPA) på 3 år eller derover om levering af al strøm, der produceres på et bestemt produktionsanlæg, f.eks. en vindmøllepark, med en virksomhed, der har indgået kontrakten med henblik på at dække virksomhedens eget elforbrug. Når aftageren – som det var tilfældet i den ovenfor i pkt. 2.1. omtalte sag i SKM2025.38SR – har indgået en langvarig PPA, der omfatter fysisk levering af al den producerede strøm på et produktionsanlæg til hel eller delvis dækning af virksomhedens eget elforbrug i aftaleperioden, vil betingelserne være opfyldt for aftageren, også selv om der som følge af f.eks. sæsonbetonede udsving i produktionen eller forbruget vil kunne være perioder, hvor den producerede strøm sælges på markedet.

Hvor en terminskontrakt med en varighed på 3 år eller derover ikke er indgået direkte mellem producenten og aftageren af de fysiske varer, vil en producent f.eks. kunne godtgøre, at betingelserne er opfyldt, ved at påvise, at kontrakten omfatter hele eller bestemte dele af den forventede produktion fra et eller flere produktionsanlæg i hele aftaleperioden, og at det efter omstændighederne ved indgåelsen af kontrakten må anses for forudsat, at den hverken ville blive afstået eller indfriet før kontraktperiodens udløb. Det vil være tilfældet, hvor kontrakten slet ikke kan afstås til tredjemand eller indfries før udløb, men også hvor det følger af kontraktvilkårene, at afståelse eller indfrielse før tid vil være byrdefuld.

Efter omstændighederne vil en producentvirksomhed dog også kunne godtgøre, at betingelserne er opfyldt ved f.eks. at godtgøre, at virksomheden i praksis hverken afstår langvarige terminskontrakter eller indfrier sådanne aftaler før kontraktperiodens udløb.

For producentvirksomheder, der løbende indgår terminskontrakter af varierende længde, og som i praksis jævnligt handler med eller indfrier sådanne kontrakter før tid, vil udgangspunktet derimod være, at en terminskontrakt med en løbetid på 3 år eller derover ikke vil være en »længerevarende prissikringskontrakt« omfattet af den foreslåede ordning.

Det foreslås, at køb og videresalg af varer skal anses for anvendelse som led i virksomhedens primære drift, når den skattepligtige eller et hermed koncernforbundet selskab, jf. selskabsskattelovens § 31 C, ejer mindst 25 pct. af producentvirksomheden, og den skattepligtige ved aftale med producentvirksomheden eller en eller flere direkte ejere af producentvirksomheden har forpligtet sig til at aftage varerne med henblik på videresalg.

Udgangspunktet efter forslaget er, at prissikringskontrakter indgået for at prissikre køb og videresalg af varer, ikke er omfattet af den foreslåede ordning, idet en sådan handelsvirksomhed hverken er producent af varerne eller anvender dem som led i virksomhedens primære drift. Der er dog tilfælde, hvor en producent ikke selv sælger til tredjemand (markedet), idet sådanne salg i stedet foretages gennem f.eks. et koncernforbundet selskab. Det kan skyldes, at salg til markedet kræver tilladelse, således som det f.eks. er tilfældet med hensyn til elektricitet.

Den foreslåede regel har til formål at sikre, at producentens salg til markedet i sådanne tilfælde kan ske gennem et tilknyttet selskab, uden at det i sig selv indebærer, at eventuelle langvarige prissikringskontrakter vil falde uden for den foreslåede ordning, hvorefter længerevarende prissikringskontrakter beskattes efter realisationsprincippet.

Forslaget om afgrænsningen af de tilfælde, hvor et handelsselskab skal kunne indgå længerevarende prissikringskontrakter, der beskattes efter realisationsprincippet, tager hensyn til, at der kan være tilfælde, hvor et produktionsanlæg har flere, uafhængige ejere, men hvor hele eller dele af den samlede produktion afsættes via et selskab, der er koncernforbundet med ejeren eller en af ejerne af producentvirksomheden.

Det foreslåede krav om, at handelsselskabet – eller et selskab i den koncern, hvori handelsselskabet indgår – skal eje mindst 25 pct. af producentvirksomheden, vil indebære, at prissikringskontrakter indgået af handelsvirksomheder kun vil kunne være omfattet af den foreslåede ordning, når handelsselskabet som følge af ejerforholdene må anses for at have en kvalificeret tilknytning til producentvirksomheden.

Det foreslås desuden at fastsætte regler for opgørelsen af gevinst og tab på kontrakter omfattet af forslaget, så det klart fremgår, hvordan gevinst og tab på kontrakterne opgøres, herunder i forbindelse med den løbende afregning.

Det foreslås, at gevinst eller tab på længerevarende prissikringskontrakter, der efter forslaget vil skulle beskattes efter realisationsprincippet, opgøres som forskellen mellem anskaffelsessummen og afståelsessummen. Afregninger i kontraktens løbetid foreslås at skulle anses for en delvis indfrielse af kontrakten, hvor gevinst eller tab opgøres som summen af årets nettobetaling med fradrag af en forholdsmæssig andel af anskaffelsessummen.

Det foreslås desuden, at den forholdsmæssige andel af anskaffelsessummen fastsættes på grundlag af forholdet mellem den mængde varer, som årets betalinger vedrører, og den samlede mængde varer, som forventes dækket af kontrakten i dens løbetid.

Det foreslås, at den nye ordning skal gælde for kontrakter indgået den 1. januar 2026 eller senere, og ordningen vil således bl.a. finde anvendelse på de såkaldte 2-sidede kapabilitetsbaserede CfD'er indgået som led i de seneste udbud af tre havvindmølleparker, der blev offentliggjort i november 2025.

De pågældende CfD'er indebærer grundlæggende en prisgaranti, idet staten betaler den vindende tilbudsgiver differencen mellem tilbudsprisen og markedsprisen, hvis tilbudsprisen er højere end markedsprisen. Omvendt skal den vindende tilbudsgiver betale staten differencen mellem tilbudsprisen og markedsprisen, hvis tilbudsprisen er lavere end markedsprisen. Da det er forventningen, at kontrakterne samlet vil medføre nettobetaling fra staten til de vindende tilbudsgivere, indebærer kontrakterne statsstøtte.

Det foreslås, at en længerevarende prissikringskontrakt indgået mellem en offentlig myndighed og den vindende tilbudsgiver i et offentligt udbud anses for anskaffet til 0 kr., medmindre kontrakten er erhvervet mod et særskilt fastsat vederlag. En eventuel værdi af kontrakten på tidspunktet, hvor der erhverves ret til kontrakten, medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Forslaget vil indebære, at en prissikringskontrakt tildelt som led i et offentligt udbud – såsom de nævnte CfD'er – anses for anskaffet til 0 kr., medmindre der er fastsat et særskilt vederlag for prissikringskontrakten. Forslaget vil yderligere indebære, at en eventuel værdi af kontrakten ikke medregnes ved opgørelsen af den vindende budgivers skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvori vedkommende erhverver ret til kontrakten, men at gevinst og tab efter realisationsprincippet opgøres som de løbende afregninger efter kontrakterne.

Forslaget har til hensigt at sikre, at gevinst eller tab på CfD'erne i overensstemmelse med den politiske aftale af 18. februar 2026 beskattes på grundlag af og i takt med de faktiske betalinger.

Det foreslås, at skattepligtige også skal kunne vælge at anvende den foreslåede bestemmelse i kursgevinstlovens § 33 A på kontrakter, der er indgået før den 1. januar 2026, når kontrakterne opfylder betingelserne i den foreslåede bestemmelse i kursgevinstlovens § 33 A, og den skattepligtige hidtil har anvendt realisationsprincippet ved opgørelsen af gevinst og tab på kontrakterne.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Anvendelse af lagerprincippet på finansielle kontrakter indebærer en fremrykning af beskatningen, men fører over kontraktens løbetid samlet til den samme beskatning af kontrakten som en anvendelse af realisationsprincippet.

Da det er uforudsigeligt, om en eventuel tidsmæssig forskydning vil føre til fremrykning af beskatningen af en gevinst eller fremrykning af et fradragsberettiget tab, skønnes forslaget ikke at have nævneværdig provenumæssig betydning for det offentlige. Ændringen vil dog medføre et rentetab for det offentlige, som ikke kan kvantificeres, men som vurderes at være begrænset.

Lovforslaget forventes desuden at medføre, at visse offentlige udbud vil blive anset som mere attraktive, hvilket vil øge sandsynligheden for bedre bud og eventuelt lavere støtteudgifter for staten. Det kan medføre positive

UDKAST

økonomiske konsekvenser for det offentlige, som dog ikke kan kvantificeres.

Der er dermed ikke grundlag for at opgøre, om den samlede virkning af lovforslaget er positiv eller negativ, men den vurderes at være begrænset.

Forslaget vurderes ikke at have implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vurderes at opfylde principperne for digitaliseringsklar lovgivning, i det omfang principperne er relevante for lovforslagets indhold.

Særligt bemærkes, at lovforslaget vil medføre mere enkle og klare regler, jf. princip 1 (»enkle og klare regler«), idet det vil indebære, at der fastsættes klare regler om, hvornår kontrakter indgås med henblik på prissikring af fysiske vareleverancer vil kunne behandles efter realisationsprincippet.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vil medføre, at skattepligtige vil kunne indgå de langvarige prissikringskontrakter som led i virksomhedernes primære drift, uden at det skaber en risiko for en uhensigtsmæssig likviditetsbelastning ved store værdiudsving på kontrakterne.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre nævneværdige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes at bidrage til forbedrede muligheder for grøn omstilling af elproduktion.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 11. september 2026 til den 9. oktober 2026 (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

UDKAST

Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen for Aktive Ejere i Danmark, CEPOS, Dansk Aktionærforening, Dansk Erhverv, Dansk Iværksætterforening, Dansk Offshore, Danske Advokater, DI, Energi Danmark, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), Finans Danmark, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR - danske revisorer, Green Power Denmark, Justitia, Kraka, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Skatteankeforvaltningen, Skattebetalerne, SRF Skattefaglig Forening.

11. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen nævneværdige.	Ingen nævneværdige.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen nævneværdige.	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Forenkler opgørelsen af beskatningen af finansielle kontrakter med lang løbetid.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Lovforslaget vurderes at bidrage til forbedrede muligheder for grøn omstilling af elproduktion.	Ingen

UDKAST

Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- eller naturmæssige konsekvenser.	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af kursgevinstlovens § 33, stk. 1, 1. pkt., at gevinst eller tab på en finansiel kontrakt opgøres efter lagerprincippet.

Det foreslås, at der i kursgevinstlovens § 33, stk. 1, 1. pkt., efter »(lagerprincippet)« indsættes », jf. dog § 33 A«.

Forslaget vil indebære, at gevinst og tab på finansielle kontrakter, der er omfattet af den foreslåede § 33 A, vil skulle opgøres efter realisationsprincippet i stedet for lagerprincippet.

Til nr. 2

Efter kursgevinstlovens § 29, stk. 1, skal gevinst og tab på »terminkontrakter og aftaler om køberetter og salgsretter« medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Efter kursgevinstlovens § 29, stk. 2, omfatter terminkontrakter dog ikke aftaler, hvor afviklingstidspunktet ligger senere end aftaletidspunktet, når afvikling finder sted inden for den afviklingsfrist, der på området anses for at være sædvanlig.

Efter praksis, jf. Den juridiske vejledning, afsnit C.B.1.8.1.1., skal en aftale skal anses for omfattet af bestemmelsen, hvis tre betingelser er opfyldt:

- (1) Der er indgået en bindende aftale,
- (2) om en forud fastsat afviklingspris eller afviklingskurs, og
- (3) der er en tidsmæssig forskydning mellem aftalens indgåelse og afviklingstidspunktet.

Det er uden betydning for, hvorvidt en aftale er omfattet af kursgevinstlovens § 29, hvad der er formålet med den pågældende aftale.

Kursgevinstlovens § 30, stk. 1, opregner en række aftaler, som kursgevinstlovens § 29 om finansielle kontrakter ikke finder anvendelse på, selv om de tre ovennævnte betingelser er opfyldt. Blandt de aftaler, der ikke beskattes som finansielle kontrakter, er »sædvanlige aftaler om levering af varer og andre aktiver samt tjenesteydelser til privat brug eller til brug i modtagerens virksomhed eller som produkt af egen virksomhed, samt valutakontrakter

indgået i forbindelse hermed, når kontrakterne ikke er optaget til handel på et reguleret marked«, jf. kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 7.

Undtagelsesbestemmelsen i kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 7, finder kun anvendelse, hvis kontrakten kun kan opfyldes ved (fysisk) levering af de omfattede varer eller tjenesteydelser. I det bindende svar i SKM2025.38.SR fandt Skatterådet, at en kontrakt om levering til en virksomhed til en fast pris af al strøm produceret på et vindmølle anlæg ikke for aftageren kunne anses for en sædvanlig aftale om levering af varer »til brug i modtagerens virksomhed«. Skatterådet lagde vægt på, at der ville være perioder, hvor køberen ikke ville aftage al den producerede strøm til brug i sin virksomhed, og hvor køberen ville modtage betaling for elektricitet solgt på det frie marked.

Ved opgørelsen af gevinst eller tab på finansielle kontrakter, der behandles efter kursgevinstlovens § 29, anvendes lagerprincippet, jf. kursgevinstlovens § 33, hvorefter gevinst eller tab på kontrakten opgøres som forskellen mellem værdien af kontrakten ved indkomstårets udløb og værdien ved indkomstårets begyndelse. Når kontrakten er anskaffet i indkomståret, opgøres gevinst eller tab som forskellen mellem værdien ved indkomstårets udløb og kontraktens anskaffelsessum.

Er kontrakten realiseret i indkomståret, opgøres gevinst eller tab som forskellen mellem kontraktens afståelsesværdi og kontraktens værdi ved indkomstårets begyndelse. Er kontrakten anskaffet og realiseret i samme indkomstår, opgøres gevinst eller tab som forskellen mellem afståelsesværdien og anskaffelsessummen.

Der henvises i øvrigt om de gældende regler i kursgevinstloven om beskattning af finansielle kontrakter til pkt. 2.1. i de almindelige bemærkninger.

Der foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som kursgevinstlovens § 33 A, hvorefter gevinst og tab på visse finansielle kontrakter skal opgøres efter realisationsprincippet.

I kursgevinstlovens § 33 A, *stk. 1*, foreslås det, at gevinst og tab på længerevarende prissikringskontrakter og valutakontrakter indgået i forbindelse hermed medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det år, hvor gevinsten eller tabet realiseres (realisationsprincippet).

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at gevinst og tab på finansielle kontrakter, der kan anses for længerevarende prissikringskontrakter og

valutakontrakter i forbindelse hermed, ikke skal opgøres efter lagerprincippet, jf. kursgevinstlovens § 33, men i stedet skal opgøres efter realisationsprincippet, så beskattningen sker i takt med, at der ydes betalinger efter kontrakterne.

Bestemmelsen vil kun skulle finde anvendelse på finansielle kontrakter, som omfattes af kursgevinstlovens § 29. Kontrakter, som § 29 ikke finder anvendelse på, jf. kursgevinstlovens § 30, stk. 1, vil således fortsat falde uden for kursgevinstlovens anvendelsesområde.

Det foreslås i kursgevinstlovens § 33 A, *stk. 2, 1. og 2. pkt.*, at der ved en længerevarende prissikringskontrakt forstås en kontrakt, der er indgået med henblik på at prissikre fysiske leverancer af varer i en periode på mindst 3 år, og de betalinger, der kan opgøres efter kontrakten, afregnes løbende over den periode, hvor varerne leveres eller forventes leveret. Det er en betingelse, at kontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift, og at de prissikrede leverancer ikke overstiger den mængde, som virksomheden forventer at producere eller har forpligtet sig til at aftage.

Det følger af de foreslåede bestemmelser, at kun langvarige (3 år eller derover) kontrakter om prissikring af fysiske leverancer af varer vil være omfattet af forslaget om, at gevinst og tab for visse finansielle kontrakter opgøres efter realisationsprincippet. Aftaler, der ikke har sammenhæng med, at den pågældende kontraktpart leverer eller aftager de underliggende varer, omfattes derfor ikke.

De leverancer, der prissikres, vil skulle bestå i varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift, og det skal være formålet (»med henblik på«) at prissikre de fysiske leverancer ved, at der sker en løbende afregning efter prissikringskontrakten hen over den periode på mindst 3 år, hvor de fysiske leverancer foretages eller forventes foretaget.

Henvisningen til, at det for kontrakter indgået af en producent er afgørende, om kontrakten prissikrer leverancer, der forventes foretaget i den periode, hvor kontrakten finder anvendelse, vil indebære, at det er tilstrækkeligt, at producenten har en rimelig forventning om, at kontrakten ikke prissikrer mængder, der overstiger, hvad der faktisk vil blive leveret i perioden. En kontrakt, der som de såkaldte 2-sidede kapabilitetsbaserede CfD'er indgået som led i de seneste udbud af tre havvindmølleparker, der blev offentliggjort

i november 2025, er baseret på den mængde elektricitet, som vindmølleparken forventes at kunne producere, vil således være omfattet. Det vil gælde, selv om den producerede mængde viser sig at afvige fra, hvad der var forventningen, da prissikringskontrakten blev indgået,

For aftageren vil det efter forslaget desuden være et krav, at virksomheden har forpligtet sig til at aftage varerne. Terminskontrakter indgået af aftagere af varer vil derfor ikke være omfattet af den foreslåede ordning, hvis kontrakterne ikke prissikrer aftalte fysiske leverancer af varer til den pågældende virksomhed.

Det følger af det foreslåede krav om, at den skattepligtige enten producerer eller anvender varerne som led i virksomhedens primære drift, at terminskontrakter indgået af en aftager af varer kun vil kunne være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis det er aftageren selv, der anvender varerne. Ved anvendelse skal forstås, at den pågældende virksomhed forbruger eller (videre)forarbejder varerne. Køb med henblik på videresalg af varer i uforarbejdet stand vil derfor ikke skulle anses for anvendelse af varerne som led i virksomhedens primære drift, jf. dog nedenfor om det foreslåede 3. pkt.

Det vil som udgangspunkt være den skattepligtige, der vil skulle godtgøre, at der er tale om en kontrakt, der har til formål at prissikre fysiske leverancer af varer, der foretages (eller forventes foretaget) hen over kontraktens løbetid. Ved finansielle kontrakter, hvis underliggende aktiv er varer, som kontraktparterne har indgået aftale om fysisk levering af – dvs. ved kontrakter indgået direkte mellem producenten og aftageren af de fysiske varer – vil det i almindelighed kunne lægges til grund, at formålet er at prissikre de fysiske leverancer, som parterne har indgået aftale om.

I andre tilfælde vil den skattepligtige f.eks. kunne godtgøre, at betingelserne er opfyldt, ved at påvise, at det efter omstændighederne ved indgåelsen af kontrakten må anses for forudsat, at den hverken ville blive afstået eller indfriet før kontraktperiodens udløb. Det vil være tilfældet, hvor kontrakten slet ikke kan afstås til tredjemand eller indfries før udløb, eller hvor det følger af kontraktvilkårene, at afståelse eller indfrielse før tid vil være byrdefuld.

Den skattepligtige vil også kunne godtgøre, at betingelserne er opfyldt ved f.eks. at påvise, at virksomheden i praksis hverken afstår langvarige prissikringsaftaler eller indfrier sådanne aftaler før kontraktperiodens udløb.

For virksomheder, der f.eks. løbende indgår terminskontrakter af varierende længde, og som i praksis jævnligt handler med eller indfrier sådanne aftaler,

vil udgangspunktet derimod være, at en terminskontrakt med en løbetid på 3 år eller derover ikke vil være en »længerevarende prissikringskontrakt« i forslaget forstand.

Det foreslås i kursgevinstlovens § 33 A, *stk. 2, 3. pkt.*, at køb og videresalg af varer anses for anvendelse som led i virksomhedens primære drift, når den skattepligtige eller et hermed koncernforbundet selskab, jf. selskabsskattelovens § 31 C, ejer mindst 25 pct. af producentvirksomheden, og den skattepligtige ved aftale med producentvirksomheden eller en eller flere direkte ejere af producentvirksomheden har forpligtet sig til at aftage varerne med henblik på videresalg.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at finansielle aftaler, som indgås af en handelsvirksomhed, der opfylder de foreslåede betingelser, i relation til forslaget i kursgevinstlovens § 33 A vil skulle behandles på samme måde som kontrakter indgået af producenten selv. Det indebærer, at salg til markedet vil kunne ske gennem et selskab, der opfylder de opstillede betingelser, uden at det i sig selv indebærer, at eventuelle længerevarende terminskontrakter vil falde uden for den foreslåede ordning.

Den foreslåede bestemmelse vil således medføre, at handelsselskabet – når betingelserne er opfyldt – vil kunne indgå længerevarende prissikringskontrakter, der beskattes efter realisationsprincippet i medfør af den foreslåede ordning. De pågældende aftaler vil desuden kunne bestå i sikring af prisen ved både den fysiske levering af varerne til handelsselskabet (købet) og den fysiske levering fra handelsselskabet til dennes køber (salget).

Hvor både købet og (videre)salget af varerne prissikres, vil der ikke gælde et krav om, at de eventuelle længerevarende prissikringsaftaler dækker samme mængder eller har ensartede vilkår.

Et handelsselskab vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis det indgår i samme koncern som producentvirksomheden, eller hvis det indgår i en koncern, der har en (direkte eller indirekte) ejerandel på mindst 25 pct. af producentvirksomheden. Koncernbegrebet vil i henseende skulle forstås i overensstemmelse med selskabsskattelovens § 31 C, hvorefter en koncern udgøres af de selskaber, hvorover et selskab (moderselskabet) har bestemmende indflydelse.

Hvor de foreslåede krav til tilknytningen mellem producenten og handelsselskabet er opfyldt, vil handelsselskabets prissikringsaftaler også kunne

behandles efter den foreslåede ordning, hvis de vedrører køb og videresalg af producentens varer, og aftalen om fysisk levering af varerne til handels-selskabet er indgået mellem handelsselskabet og en eller flere direkte ejere af producentvirksomheden.

Det foreslås i kursgevinstlovens § 33 A, *stk. 3*, at gevinst eller tab på kontrakten opgøres som forskellen mellem anskaffelsessummen og afståelsessummen. Afregninger i kontraktens løbetid anses for en delvis indfrielse af kontrakten, hvor gevinst eller tab opgøres som summen af årets nettobetaling med fradrag af en forholdsmæssig andel af anskaffelsessummen. Den forholdsmæssige andel af anskaffelsessummen fastsættes på grundlag af forholdet mellem den mængde varer, som årets betalinger vedrører, og den samlede mængde varer, som ved indkomstårets start forventedes dækket af kontrakten i dens resterende løbetid.

Den foreslåede bestemmelse præciserer, hvordan gevinst og tab på længe-revarende prissikringskontrakter vil skulle opgøres efter realisationsprincippet.

Det bemærkes, at en længerevarende prissikringskontrakt indgået mellem uafhængige parter, der er henholdsvis køber og sælger af de underliggende varer, ofte vil have en anskaffelsessum på 0 kr., fordi kontrakten er indgået på armslængdevilkår. Der kan dog være en anskaffelsessum på den finansielle kontrakt, f.eks. hvor den indgås med en bank eller en anden finansiell virksomhed.

Da forslaget til kursgevinstlovens § 33 A kun vedrører den skattemæssige behandling af prissikringskontrakter, som den skattepligtige må forventes at beholde i hele kontraktperioden, vil en afståelse være undtagelsen. Skulle der ske afståelse, følger det imidlertid af den foreslåede bestemmelses 1. pkt., at gevinst eller tab på kontrakten vil skulle opgøres som forskellen mellem en eventuel anskaffelsessum og afståelsessummen.

Efter forslaget vil de løbende afregninger (betalinger) efter kontrakten skulle anses for en delvis indfrielse af kontrakten, hvor gevinst eller tab opgøres som summen af årets nettobetaling med fradrag af en forholdsmæssig andel af en eventuel anskaffelsessum. Er anskaffelsessummen 0 kr., vil det nettobeløb, som den skattepligtige i løbet af et indkomstår modtager eller betaler efter kontrakten, således udgøre henholdsvis den skattepligtige

gevinst eller det fradragsberettigede tab på kontrakten i det pågældende indkomstår.

Har den skattepligtige ydet et vederlag for erhvervelse af kontrakten, så der er en anskaffelsessum for kontrakten, vil det følge af den foreslåede bestemmelse, at der fra årets nettobetaling vil skulle fratrækkes en forholdsmæssig andel af anskaffelsessummen, idet denne andel fastsættes på grundlag af forholdet mellem den mængde varer, som årets betalinger vedrører, og den samlede mængde varer, som ved indkomstårets start forventedes dækket af kontrakten i dens resterende løbetid.

Hvor varerne leveres jævnt over kontraktperioden, vil den forholdsmæssige andel udgøre 1 divideret med det antal år, hvor kontrakten finder anvendelse. Forslaget tager dog hensyn til, at de underliggende fysiske leveringer af varer ikke nødvendigvis sker jævnt over kontraktperioden. Den forholdsmæssige del af anskaffelsessummen, der skal fratrækkes indkomstårets betalinger, vil i sådanne tilfælde skulle opgøres på grundlag af, hvor stor en andel indkomstårets leverancer udgør af den samlede mængde varer, der ved indkomstårets start forventedes leveret i den resterende kontraktperiode.

Forventes leverancerne f.eks. at være størst i den sidste del af kontraktperioden, vil det derimod være en forholdsmæssigt mindre andel af anskaffelsessummen, der vil skulle henføres til leverancerne i den første del af perioden. Den del af anskaffelsessummen, der fratrækkes i et indkomstår, vil nedsætte den resterende anskaffelsessum, som vil kunne fratrækkes (forholdsmæssigt) fra nettobetalingerne i den resterende kontraktperiode.

Det foreslås i kursgevinstlovens § 33 A, *stk. 4*, at en kontrakt omfattet af *stk. 1* indgået mellem en offentlig myndighed og den vindende tilbudsgiver i et offentligt udbud anses for anskaffet til 0 kr., medmindre kontrakten er erhvervet mod et særskilt fastsat vederlag. En eventuel værdi af kontrakten på tidspunktet, hvor der erhverves ret til kontrakten, medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Forslaget vil indebære, at en længerevarende prissikringskontrakt tildelt som led i et offentligt udbud anses for anskaffet til 0 kr., medmindre der er fastsat et særskilt vederlag for prissikringskontrakten.

Forslaget vil yderligere indebære, at en eventuel værdi af kontrakten ikke medregnes ved opgørelsen af den vindende budgivers skattepligtige

indkomst i det indkomstår, hvori vedkommende tidspunktet, hvor der erhverves ret til kontrakten, men at gevinst og tab efter realisationsprincippet opgøres som de løbende afregninger efter kontrakterne.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2027.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven finder anvendelse på kontrakter, der indgås den 1. januar 2026 eller senere.

Det bemærkes, at loven vedrører længerevarende prissikringskontrakter, der efter deres karakter indgås med henblik på at opnå sikkerhed for størrelsen af den skattepligtiges løbende driftsindtægter eller driftsudgifter.

Den ved lovforslagets § 1, nr. 2, forslåede bestemmelse vil indebære, at den skattemæssige gevinst eller det skattemæssige tab på de omfattede kontrakter skal opgøres som de løbende afregninger efter kontrakterne. Den skattemæssige behandling vil således – i overensstemmelse med formålet om sikkerhed og forudsigelighed – afspejle de faktiske økonomiske virkninger, som kontrakten har haft for den skattepligtige.

Det kan ikke afvises, at der vil være skattepligtige, der f.eks. i indkomståret 2026 ville kunne have opgjort et fradragsberettiget tab på en kontrakt indgået i 2026, hvis den var blevet beskattet efter lagerprincippet, men som i stedet opnår en skattepligtig gevinst – eller et mindre fradragsberettiget tab – som følge af, at gevinst og tab på kontrakten skal opgøres efter realisationsprincippet. Der vil dog udelukkende være tale om en tidsmæssig forskydning af beskatningen, som udlignes over kontraktens løbetid.

Det bemærkes desuden, at det fremgår udtrykkeligt af den politiske aftale af 26. februar 2026, som lovforslaget udmønter, at lovændringen skulle have virkning for kontrakter indgået den 1. januar 2026 eller senere.

Det findes derfor ikke at kunne anses for problematisk, at loven i et vist, begrænset omfang får virkning for kontrakter indgået før lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, at har den skattepligtige anvendt realisationsprincippet ved opgørelsen af gevinst og tab på en kontrakt indgået før den 1. januar 2026, der er omfattet af kursgevinstlovens § 33 A som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, kan den skattepligtige vælge at anvende loven på

UDKAST

kontrakten. Valget efter 1. pkt. er bindende og skal foretages senest første gang, den skattepligtige indleverer oplysningsskema efter lovens ikrafttræden.

Den foreslåede bestemmelse har sammenhæng med, at der kan være skattepligtige, der skattemæssigt har anvendt realisationsprincippet på kontrakter indgået før den 1. januar 2026, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i kursgevinstlovens § 33 A. Forslaget vil indebære, at de vil kunne vælge at fortsætte hermed, og at kursgevinstlovens § 33 A også vil skulle finde anvendelse i tidligere indkomstår.

Vælger den skattepligtige at anvende kursgevinstlovens § 33 A på kontrakten, vil Skatteforvaltningen således heller ikke kunne genoptage skatteansættelserne for tidligere indkomstår med henblik på, at lagerprincippet anvendes på kontrakten.

Der vil ikke kunne træffes et valg om at behandle en kontrakt indgået før den 1. januar 2026 efter kursgevinstlovens § 33 A, hvis den skattepligtige selv tidligere har anvendt lagerprincippet ved opgørelsen af gevinst og tab på kontrakten.

Et valg om at anvende kursgevinstlovens § 33 A på kontrakten vil være et bindende valg, og det vil skulle træffes senest første gang, den skattepligtige indleverer oplysningsskema efter lovens ikrafttræden, dvs. ved den første indlevering af oplysningsskema efter den 1. januar 2027. En eventuel overskridelse af fristen for indleveringen af oplysningsskemaet vil efter forslaget ikke hindre, at det vælges (fortsat) at anvende realisationsprincippet på kontrakten.

Valget behøver ikke at være udtrykkeligt. Vælger den skattepligtige (fortsat) at opgøre den skattemæssige gevinst eller det fradragsberettigede tab på kontrakten efter realisationsprincippet, vil den skattepligtige således skulle anses for at have truffet et bindende valg efter den foreslåede bestemmelses 1. pkt.

Det foreslås i stk. 3, 3. og 4. *pkt.*, at har Skatteforvaltningen inden lovens ikrafttræden foretaget en ansættelsesændring, hvorefter lagerprincippet skal anvendes ved opgørelsen af gevinst og tab på en kontrakt omfattet af 1. pkt., kan den skattepligtige vælge at anvende loven på kontrakten fra og med indkomstår, der påbegyndes den 1. januar 2026 eller senere. Valget efter 3. pkt. er bindende og skal foretages senest første gang, den skattepligtige indleverer oplysningsskema for et indkomstår omfattet af 3. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vedrører eventuelle tilfælde, hvor skattepligtige skattemæssigt har anvendt realisationsprincippet på kontrakter indgået før den 1. januar 2026, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i kursgevinstlovens § 33 A, men hvor Skatteforvaltningen inden lovens ikrafttræden har foretaget en ansættelsesændring, hvorefter kontrakten skal behandles efter lagerprincippet.

I givet fald vil den skattepligtige i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne vælge, at kontrakten behandles efter realisationsprincippet med virkning fra indkomstår, der påbegyndes den 1. januar 2026 eller senere, så den skattepligtige ikke som følge af den gennemførte ansættelsesændring vil være bundet til også fremadrettet at anvende lagerprincippet. Valget, der vil være bindende, skal foretages senest første gang, den skattepligtige indleverer oplysningsskema for et indkomstår, der påbegyndes den 1. januar 2026 eller senere. Valget vil – lige som det er tilfældet med et eventuelt valg efter det foreslåede 2. pkt. – kunne foretages blot ved faktisk at opgøre den skattemæssige gevinst eller det fradragsberettigede tab på kontrakten efter realisationsprincippet.

Vælges det at skifte fra anvendelse af lagerprincippet til realisationsprincippet med virkning fra første indkomstår, der påbegyndes den 1. januar 2026 eller senere, vil den skattepligtige skulle anvende kontraktens ultimoværdi for det seneste indkomstår før skiftet som anskaffelsessum for fordringen ved den senere opgørelse af gevinst og tab på kontrakten efter realisationsprincippet. Det svarer til den almindelige regel ved skifte fra lagerprincippet til realisationsprincippet, jf. kursgevinstlovens § 25 og § 42, stk. 9.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi den lov, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1 I kursgevinstloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1176 af 19. sep- tember 2025, foretages følgende ændringer:
§ 33. Gevinst eller tab på en kon- trakt opgøres som forskellen mel- lem værdien af kontrakten ved ind- komstårets udløb og værdien ved indkomstårets begyndelse (lager- princippet). Er kontrakten anskaffet i indkomståret, opgøres gevinst el- ler tab som forskellen mellem vær- dien ved indkomstårets udløb og kontraktens anskaffelsessum. Er kontrakten realiseret i indkomst- året, opgøres gevinst eller tab som forskellen mellem kontraktens af- ståelsesværdi og kontraktens værdi ved indkomstårets begyndelse. Er kontrakten anskaffet og realiseret i samme indkomstår, opgøres ge- vinst eller tab som forskellen mel- lem afståelsesværdien og anskaffel- sessummen. Afvikles kontrakten ved levering, anses det overdragne aktiv eller passiv for erhvervet hen- holdsvis afstået på afviklingsdagen og til markedsværdien på afvik- lingsdagen.	1. I § 33, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, indsættes ef- ter »(lagerprincippet)«: », jf. dog § 33 A«.
	2. Efter § 33 indsættes i <i>kapitel 6</i>:

	»§ 33 A. Gevinst og tab på længe-revarende prissikringskontrakter og valutakontrakter indgået i forbindelse hermed medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det år, hvor gevinsten eller tabet realiseres (realisationsprincippet). <i>Stk. 2.</i> Ved en længerevarende prissikringskontrakt forstås en kontrakt, der er indgået med henblik på at prissikre fysiske leverancer af varer i en periode på mindst 3 år, og de betalinger, der kan opgøres efter kontrakten, afregnes løbende over den periode, hvor varerne leveres eller forventes leveret. Det er en betingelse, at kontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift, og at de prissikrede leverancer ikke overstiger den mængde, som virksomheden forventer at producere eller har forpligtet sig til at aftage. Køb og videresalg af varer anses for anvendelse som led i virksomhedens primære drift, når den skattepligtige eller et hermed koncernforbundet selskab, jf. selskabsskattelovens § 31 C, ejer mindst 25 pct. af producentvirksomheden, og den skattepligtige ved aftale med producentvirksomheden eller en eller flere direkte ejere af producentvirksomheden har forpligtet sig til at aftage varerne med henblik på videresalg. <i>Stk. 3.</i> Gevinst eller tab på kontrakten opgøres som forskellen
--	--

	mellem anskaffelsessummen og afståelsessummen. Afregninger i kontraktens løbetid anses for en delvis indfrielse af kontrakten, hvor gevinst eller tab opgøres som summen af årets nettobetalinger med fradrag af en forholdsmæssig andel af anskaffelsessummen. Den forholdsmæssige andel af anskaffelsessummen fastsættes på grundlag af forholdet mellem den mængde varer, som årets betalinger vedrører, og den samlede mængde varer, som forventes dækket af kontrakten i dens løbetid. <i>Stk. 4.</i> En kontrakt omfattet af stk. 1 indgået mellem en offentlig myndighed og den vindende tilbudsgiver i et offentligt udbud anses for anskaffet til 0 kr., medmindre kontrakten er erhvervet mod et særskilt fastsat vederlag. En eventuel værdi af kontrakten på tidspunktet, hvor der erhverves ret til kontrakten, medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.«
--	---